

Meghökkenő kegyelem

A politika külsőségekkal foglalkozik: határokkal, jóléttel, bűnözéssel. Az őszinte megbocsátás ezzel szemben az ember szívében rejlő rosszra hat, erre pedig a politika nem ismer gyógymódot. A gonoszság (a rasszizmus, az etnikai gyűlölködés) cseppfertőzéssel terjed a társadalomban, mint valamilyen fertőző betegség: egyetlen köhögés egy busz egész utazóközönségét képes megbetegíteni. A gyógyszert pedig, mint ahogy az oltást is, egyesével kell beadni mindenkinek. A kegyelem ritka pillanataiban a világ nem tehet mást, mint hogy megtorpan, elnémul, és elismeri, hogy a megbocsátás valóban gyógyító hatással bír.

1987-ben a veteránok napján egy Belfasttól nyugatra fekvő kisvárosban épp a háborúban elesettekre készült emlékezni protestánsok egy csoportja, amikor egy IRA-bomba robbant közöttük. Tizenegyen meghaltak, hatvanhárman megsebesültek. Ez az eset azonban valamiben különbözött a többi terroraktiótól, mégpedig az egyik sérültnek, a mély hitű, metodista Gordon Wilsonnak köszönhetően. Wilson az Ír Köztársaságból költözött föl Észak-Írországra, és méteráru-kereskedőként dolgozott. A robbanás másfél méternyi beton- és téglatörmelék alá temette őt és húszéves lányát. - Nagyon szeretlek, apu - ezek voltak a lány utolsó szavai, miközben egymás kezét szorongatva várták a mentőosztagot. Sajnos Mary olyan súlyos gerinc- és agysérülést szenvedett, hogy néhány órával később a kórházban meghalt.

Egy napilap így írt az esetről: „Arra, hogy mit mondtak a politikusok, már senki sem emlékszik. De aki hallotta Gordon Wilson vallomását, az soha nem felejt el... A kegyelem, amely szavaiból sugárzott, magasan a terroristák szálnalmas érvei fölé emelkedett.” Wilson így nyilatkozott a kórházi ágyból: „Elvesztettem a lányom, de nincs bennem harag. A keserű szavak nem hozhatják vissza Mary Wilsont az életbe. Azért fogok imádkozni ma este és minden este, hogy Isten bocsássa meg, amit tettek.”

Mivel lánya utolsó szavai a szeretetről szóltak, Wilson elhatározta, hogy egész életében ezt a szeretetet fogja kiindulópontnak tekinteni. Azon a héten a BBC rádióknak is adott egy interjút, azt követően írta az egyik lap: „Az egész világ zokogott.”

Felépülését követően Wilson mozgalmat indított a protestáns-katolikus megbékélés jegyében. A protestáns szélsőségesek, akik már tervezték a merényletre adandó megtorló választ, a Wilson felé forduló nyilvánosság hatására mégis úgy döntöttek, a választámadás politikailag helytelen lépés lenne. Wilson könyvet írt a lányáról, gyakran felszólalt az erőszak ellen, és folyamatosan hangoztatta jelszavát: „a szeretet a mérce”. Találkozott az IRA képviselőivel, személyesen is megbocsátott nekik, és arra kérte őket, hogy tegyék le a fegyvert.

Tudom, hogy maguk is elvesztették már szeretteiket, úgy, mint én mondtam -, de ami sok, az sok. Elég vér folyt már.

Az Ír Köztársaság még a szenátusba is beválasztotta Wilsont. 1995-ben bekövetkezett halálakor az Ír Köztársaság, Észak-Írország és Nagy-Britannia egyformán leróta tiszteletét e kegyelemmel teljes és megbocsátó lelkiületéről híressé vált egyszerű, keresztény állampolgár előtt. E lelkiület mellé állítva a megtorlásvágytól fűtött, erőszakos cselekedetek egészen másképp festettek. Wilson béketeremtő munkája a béke utáni sóvárgás jelképévé vált mindazon tömegek számára, akik soha nem kerültek az újságok címlapjára.

Elizabeth O'Connor írja: „Nincs annál nemesebb tett, mint megáldani azokat, akik elnyomták lelkünket vagy más módon fosztottak ki bennünket.”

(részlet: Philip Yancey: Meghökkenő kegyelem c. könyvéből)